

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/57/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317217626
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2317217626.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová, v spore žalobcu: Sociálna poisťovňa, so sídlom Bratislava, ul. 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, proti žalovaným: 1. V. A., nar. XX.X.XXXX, 2. P. A., nar. X.X.XXXX, obaja bytom M. M., C. XXX/X, obaja zastúpení advokátkou: JUDr. Eva Skačániová, so sídlom Dunajská Streda, Korzo Bélu Bartóka 789/3, o zaplatenie 39.485,38 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 15Csp/258/2017-527 zo dňa 5.8.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe, keď žalovaným 1 a 2 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 39.485,58 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plnenia druhého v rozsahu tohto plnenia (výrok I.) a vo výroku II. žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Pri rozhodovaní prvoinstančný súd vychádzal zo skutkového stavu ak ho zistil z vykonaného dokazovania, keď ustálil, že dňa 19.4.2011 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ v čase cca o 14,30 hod. v obci Hoste v areáli miestnej živnostenskej farmy pri elektrickej bariére oplatenia ohrady slúžiacej pre výbeh teliat, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov spoločným konaním fyzicky napadli poškodeného Ing. Q. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom č. d. XX, XXX XX K., tým spôsobom, že žalovaný 1/ silno sotil rukami poškodeného do hrudníka, následkom čoho neudržal rovnováhu a spadol na elektrické bariérové oplatenie za sebou, na ktorom sa zachytil rukami, keď k poškodenému pristúpil žalovaný 2/ a päťami rúk opakovane asi 3x udrel poškodeného do oblasti tváre, konkrétne úst na ľavej strane a oblasti nosa, pričom sa poškodenému podarilo zachytiť obe ruky útočníka, následne žalovaný 1/ niekoľkokrát nohou kopol poškodeného do somatickej oblasti vrátane nôh. Spoločným konaním žalovaného 1/ a žalovaného 2/ bola poškodenému Ing. Q. C. spôsobená ľahká ujma na zdraví v podobe drobných tržných rán v strednej tretine hornej a dolnej pery, pohmoždenie pravého predlaktia s opuchom, pohmoždenie s opuchom ľavej strany tváre v mieste nad jarmovou kosťou, nad ľavou očnicou, pred ľavou ušnicou, pohmoždenie pravého bedrového zhybu, krvácanie z nosa vplyvom pohmoždenia, ako aj pohmoždenie ľavej očnej gule s opuchom sietnice a podliatinou dolného viečka, zlomeniny koruniek oboch horných prvých rezákov, podvrtnutie krčnej chrbtice. Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 29T/255/2013, zo dňa 18.01.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 15.11.2016 v spojitosti s uznesením Krajského súdu Trnava 3To/74/2016 zo dňa 15.11.2016, boli žalovaní uznaní vinnými z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. V súvislosti s úmyselným ublížením na zdraví, ktorého sa podľa Rozsudku Okresného súdu Galanta, 29T/255/2013 zo dňa 18.01.2016 dopustili žalovaný 1/ a žalovaný 2/ spoločným konaním, sa poškodený stal dočasne práceneschopným od 20.04.2011 do 12.07.2011. Túto udalosť nahlásil zamestnávateľ poškodeného ako pracovný úraz. Poškodený od

18.4.2012 bol posudkovým lekárom Sociálnej poisťovne uznaný invalidným s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45%. Podľa vyjadrenia posudkového lekára zo dňa 14.3.2017 invalidita poškodeného v plnej miere súvisela s pracovným úrazom, ktorý utrpel dňa 19.4.2011. Následne od 6.9.2013 bola miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť poškodeného zvýšená o 10% v dôsledku iných zdravotných postihnutí. Pričom táto skutočnosť bola zohľadnená aj pri stanovení výšky vzniknutej škody. Sociálna poisťovňa, pobočka Galanta v súvislosti so zdravotným poškodením, ktoré poškodený utrpel dňa 19.4.2011, vyplatila poškodenému nasledujúce dávky sociálneho poistenia: nemocenské dávky za obdobie od 30.04.2011 do 12.07.2011 vo výške 1.336,40 Eur, invalidný dôchodok za obdobie od 18.04.2012 do 05.10.2015 vo výške 13.429,58 Eur, úrazový príplatok za obdobie od 20.04.2011 do 12.07.2011 vo výške 830,30 Eur, úrazová renta za obdobie od 13.07.2011 do 31.12.2015 vo výške 12.059,30 Eur, náhrada za bolesť vo výške 3.655 Eur, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 8.175 Eur. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám právo na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok. Na základe tejto skutočnosti žalobca výzvou č. 2/2017 a výzvou č. 3/2017 zo dňa 18.01.2017 vyzval žalovaného 1/ a 2/ na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť celkovú škodu, poskytnutú poškodenému vo forme dávok sociálneho poistenia v celkovej výške 39.485,58 Eur. Na základe vyššie uvedených výziev bolo žalobcovi dňa 3.2.2017 doručené spoločné podanie žalovaného 1/ a 2/, v ktorom odmietli uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť celkovú škodu.

3. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 238 ods. 1, § 328 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

4. Keďže v konaní bola žalovaným vznesená námietka premlčania, musel sa súd prvej inštancie primárne zaoberať vyhodnotením tejto námietky, ktorá smerovala voči nárokom uplatneným žalobcom. Na základe § 328 ods. 6 zák. č. 461/2003 o sociálnom poistení po posúdení všetkých rozhodujúcich skutočností dospel súd k názoru, že námietka premlčania nie je dôvodná. Súd sa pri vyhodnocovaní vznesenej námietky premlčania nestotožnil s argumentáciou, že premlčacia lehota začala plynúť žalobcovi dňom vznesenia obvinenia voči žalovaným. Samotné vznesenie obvinenia ešte neznamená, že vo vzťahu ku konaniu žalovaných muselo ísť o konanie protiprávne a neznamená ani konštatovanie zavinenia žalovaných za protiprávne konanie. Jednoznačnou skutočnosťou kedy bolo zrejme a muselo to byť zrejme aj žalobcovi, že žalovaní sa dopustili protiprávneho konania, ktoré bolo trestným činom a jeho následkom bola škoda uplatnená žalobcom skôr, je až právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/255/2013 zo dňa 18.1.2016, dňa 15.11.2016 v spojitosti s uznesením Krajského súdu Trnava sp. zn. 3To/74/2016. Podľa názoru súdu teda až od tohto okamihu bolo nepochybne zrejme a jasné a to v dôsledku súdneho rozhodnutia, že sa protiprávneho konania dopustili žalovaní a že toto konanie je trestným činom, ktorého následkom bol vznik škody. Podľa názoru súdu nepostačí pre jednoznačné konštatovanie kto je za protiprávne konanie zodpovedný iba subjektívne presvedčenie a to v akejkol'vek kvalite, ktoré mohlo vyplývať z uznesenia o vznesení obvinenia, pre začatie plynutia lehoty je podstatný až okamih, kedy bolo jednoznačne a nepochybniteľne konštatované, že žalovaní spáchali trestný čin, ktorý mal následky vo forme vzniknutej škody. Z uvedených dôvodov teda súd nepovažoval ani jeden z uplatnených nárokov za premlčaný.

5. Pri konečnom rozhodovaní vo veci vychádzal súd z toho, že žalovaní sa dopustili protiprávneho konania vyššie spomínanou formou a spôsobom, pričom za toto protiprávne konanie boli uznaní za vinných a všetky ich námietky a argumentácie boli posúdené súdom v konaní, ktoré bolo vedené Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 29T/255/2013. Na základe toho podľa názoru súdu boli jednoznačne identifikované subjekty zodpovedné za protiprávne konanie.

6. Čo sa týka námietok spočívajúcich v neexistencii príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaných a škodou, súd prvej inštancie vyhodnocoval jednak Znalecký posudok vypracovaný MUDr. Strakom pod č. 166/2019 a taktiež súkromný Znalecký posudok č. 09/2020 vypracovaný MUDr. W. G., ktorý bol v konaní predložený žalovanou stranou a to v kontexte svedeckej výpovede posudkového lekára MUDr. M. F., ktorý bol vypočutý na pojednávaní dňa 17.6.2021. V prvom rade však súd považoval za potrebné uviesť, že závery znaleckého dokazovania zadovážené v rámci trestného stíhania žalovaných a ktoré vyplývajú zo záverov znalca Dr. Móresa a na ktoré žalovaní v rámci svojej procesnej obrany poukazovali, vyhodnotil súd tak, že v časti záverov ku ktorým tento znalec dospel nie je možné

tieto závery vyhodnotiť ako objektívne a to vzhľadom na to, že Dr. Móres ako znalec z odboru traumatológie nie je oprávnený hodnotiť psychický stav poškodeného, hodnotiť jeho osobnosť a taktiež nie je oprávnený hodnotiť oprávnenosť stanovenej dĺžky práceneschopnosti poškodeného, pretože znalecké dokazovanie vykonané Dr. Móresom hodnotilo aktuálny stav poškodeného, pričom skutočnú dĺžku a oprávnenosť práceneschopnosti je oprávnený hodnotiť iba ošetrojúci lekár a to po posúdení všetkých okolností a po posúdení zdravotného stavu poškodeného a progresie zistených poškodení zdravia. Je teda potrebné konštatovať, že sa nie je možné stotožniť s argumentáciou žalovaných, že oprávnenosť dĺžky práceneschopnosti poškodeného je potrebné hodnotiť s prihliadnutím na znalecký posudok Dr. Móresa, naopak je súd toho názoru, že dĺžku práceneschopnosti je potrebné hodnotiť na základe stanoviska a rozhodnutia ošetrojúceho lekára, teda tak, ako ho tento lekár stanoví. V danom prípade teda súd nemal oprávnenosť a dĺžku práceneschopnosti poškodeného vo období od 30.4.2011 do 12.7.2011 za vyvrátenú a spochybnenú.

7. Čo sa týka rozporov v znaleckých posudkoch MUDr. Straku a MUDr. G. tieto hodnotil súd prvej inštancie v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi a to hlavne v kontexte svedeckej výpovede MUDr. M. F., ktorý je posudkovým lekárom, pričom dospel k názoru, že MUDr. F. svojou svedeckou výpoveďou podporil závery, ku ktorým dospel znalec MUDr. Straka, pričom svedok zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo bola pri čiastočnej invalidizácii poškodeného použitá diagnóza F 32.1, čo je stredne ťažká depresívna porucha, svedok uviedol, že v tom čase nebolo možné použiť na invalidizáciu poškodeného diagnózu posttraumatickej stresovej poruchy, pretože túto je možné diagnostikovať až po roku od spúšťacej udalosti, nakoľko počas tejto doby u časti pacientov príznaky vymiznú. Svedok MUDr. F. poukázal taktiež na to, že v prepúšťacej správe poškodeného je konštatovaná reakcia na stres, pričom ide o situáciu, ktorá predchádza samotnému rozvinutiu posttraumatickej stresovej poruchy a táto ja konštatovaná v lekárskej správe zo dňa 20.7.2011. Svedok v najvyššej možnej miere predpokladá, pričom vzhľadom na jeho odbornosť sa súd s týmto predpokladom stotožnil, že v lekárskej správe sa toto konštatovanie objavilo na základe indikovaného psychiatrického vyšetrenia. V zmysle uvedenej svedeckej výpovede je preto potrebné hodnotiť aj znalecké dokazovanie, pričom po takomto hodnotení musel súd dospieť k názoru, že závery ku ktorým dospel MUDr. Mário Straka ustanovený súdom v svojom Znaleckom posudku č. 166/2019 sú objektívnejšie a v zmysle nich znalec jednoznačne skonštatoval, že z hľadiska psychiatrického bol stres vyvolaný napadnutím poškodeného žalovanými, spúšťačom posttraumatickej stresovej poruchy a to aj s prihliadnutím na osobnosť poškodeného. Znalec skonštatoval, že v uvedenom prípade bol stres spúšťačom vývinu duševnej poruchy, ktorý v spojení s osobnostnou štrukturalizáciou poškodeného vyvolal duševnú poruchu a to vo forme posttraumatickej stresovej poruchy. Znalec taktiež jednoznačne skonštatoval, že duševná porucha u poškodeného bola vyvolaná primárne prežitým stresom, pričom tento stres u poškodeného v určitom rozsahu prehlbovali aj prítomné zranenia, ich priebeh a liečenie, čo taktiež prispelo k vývinu duševnej poruchy. Duševnú poruchu u poškodeného je potrebné podľa záverov znalca vnímať ako vyvíjajúcu sa, pričom priebeh bol od posttraumatickej stresovej reakcie následne do posttraumatickej stresovej poruchy, ktorá sa u poškodeného aktuálne vyvinula do dominantnej somatoformnej bolestivej poruchy, resp. chronickej bolestivej poruchy so somatickými a psychickými faktormi. Táto porucha je pritom u poškodeného adekvátne zdokumentovaná, pričom ju znalec zistil aj pri aktuálnom vyšetrení poškodeného.

8. Podľa názoru znalca MUDr. Gábora Nagya ktorý vo veci vypracoval súkromný znalecký posudok č. 09/2020 predložený žalovanými, poškodený netrpel a netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, keďže stres z napadnutia poškodeného rozhodne nebol neobvykle hrozivého ani katastrofického rázu. S takýmto konštatovaním sa však súd nemohol stotožniť, pretože v tomto prípade znalec hodnotí kategóriu, ktorá je navýsost' subjektívna, pričom u každého jedinca je miera hrozivosti a následného stresu schopná iným spôsobom ovplyvniť prežívanie stresujúcej udalosti a miera hrozivosti je u každého jedinca iná, pričom znalec žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo by mal byť poškodený práve osobou, ktorá by mala napadnutie zo strany žalovaných prežívať menej stresujúco a vnímať ho menej hrozivo. Práve v prípade osoby poškodeného a na jeho osobnostný a psychický profil tak ako to v podstate konštatujú obaja znalci, kde poškodeného hodnotia ako zložito štrukturovanú osobnosť, môže byť dopad stresujúcej udalosti o to závažnejší. Táto skutočnosť však nemôže byť pričítaná žalovaným, vzhľadom na charakter ich konania ako favorizujúca. V tejto súvislosti súd uviedol, že poškodený bol v zmysle formulácie skutku za ktorý boli žalovaní odsúdení, napadnutý dvoma dospelými osobami, bol sočený na elektrické bariérové oplotenie, bol opakovane udieraný do oblasti tváre a niekoľkokrát bol kopnutý do nôh a ďalšej časti tela. Z takéhoto popisu skutku je potrebné podľa názoru súdu vychádzať, pričom je nepochybné, že u každého jedinca je takáto udalosť spôsobilá vyvolať obavy o svoj život a to s

príslušnými následkami, ktorých charakter a dopady majú u každej osoby iné následky v závislosti na tom, ako táto osobnosť udalosť prežíva. Výhrady znalca MUDr. Nagya že pri invalidizácii poškodeného bola použitá stredne ťažká depresia považuje súd za vyvrátené svedeckou výpoveďou MUDr. M. F. ktorý uviedol, že v čase prvotnej invalidizácie nebolo možné použiť inú diagnózu ako posttraumatickú stresovú poruchu, pretože neubehla doba potrebná na zistenie jej ďalšieho vývoja.

9. Znalecké posudky súd hodnotil aj s prihliadnutím na to, že znalec MUDr. Straka poškodeného osobne vyšetril a formuloval závery, ku ktorým dospel, pričom hodnotil stav poškodeného v čase vyšetrenia. Vzhľadom na tento dôvod ako aj dôvody uvedené vyššie súd považoval znalecký posudok vypracovaný znalcom MUDr. Máriom Strakom pod č. 166/20219 za objektívnejší. Súd sa taktiež nemohol stotožniť s výhradami žalovaných, že vzhľadom na množstvo posudkov ktoré tento znalec vo veciach vypracováva, nemôže tieto posudky vypracovávať kvalitne a zodpovedne. V tejto súvislosti súd uvádza, že merítkom hodnotenia kvality a odbornosti znaleckých posudkov môžu byť iba skutočnosti majúce odborný a vedecký charakter, pričom počet znaleckých posudkov ktoré znalec vypracováva takýmto kritériom nie je.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom na citované zákonné ustanovenia, považoval súd prvej inštancie nároky uplatnené žalobcom za preukázané a to jednak odsudzujúcim rozsudkom ktorým boli žalovaní v 1/ a 2/ uznaných za vinných z protiprávneho konania, pričom toto protiprávne konanie bolo vzhľadom na vykonané dokazovanie v priamej príčinnej súvislosti s poškodením zdravia Ing. C., pritom príčinná súvislosť bola jednoznačne preukázaná závermi znalca MUDr. Mária Straku v jeho znaleckom posudku č. 166/2019 ako aj svedeckou výpoveďou posudkového lekára MUDr. M. F.. Výška jednotlivých nárokov bola v spore jednoznačným spôsobom preukázaná v duchu požiadavky vyššie citovaného zákonného ustanovenia príslušnými potvrdeniami, z ktorých vyplývala výška vyplatených dávok, pričom voči preukazovanej výške vyplatených a uplatnených nárokov žalovaní nevznášali námietky. Z uvedených dôvodov teda súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

11. Súd žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v konaní si žalobca žiadnu náhradu trov konania neuplatnil.

12. Proti tomuto rozsudku, výslovne len čo do meritórneho výroku I. s tým, že výrok II. o náhrade trov konania nenapádajú, podali prostredníctvom svojej advokátky odvolanie obaja žalovaní, pričom uplatnili odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f), h) a d) CSP s tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že konania trpí vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a domáhali sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovaným prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

13. Odvolatelia namietali, že prvoinštančný súd neuznal ani jednu ich námietku v rámci procesnej obrany, ani závery súkromného znaleckého posudku, naopak vychádzal zo znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca a prevažne iba z tvrdení žalobkyne, pričom neprihliadal v celom rozsahu ani na rozhodnutia súdov vydané v trestnom konaní. Konaním žalovaných vznikla poškodenému Ing. Q. C. ťažká ujma na zdraví, ktorá si vyžiadala práceneschopnosť od 20.4.2011 do 9.5.2011, lebo len počas tejto doby poškodenému utrpené zranenia bránili v obvyklom živote, ktorý záver urobil znalec MUDr. Mózes v trestnom konaní. Následne 18.4.2012 bol poškodený uznaný za invalidného na základe poklesu vykonávať zárobkovú činnosť najskôr o 45%, neskôr o 65%. To bolo dôvodom, prečo žalobkyňa vyplatila poškodenému invalidný dôchodok, úrazový príplatok, úrazovú rentu a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa žalovaných medzi týmito plneniami žalobkyne, ktoré si regresom nárokuje od žalovaných, nie je daný kauzálny vzťah preto, lebo diagnóza, ktorá bola dôvodom invalidizácie, nie je v priamej súvislosti s konaním žalovaných. Sporné je aj to, či uplatnené nároky sú premlčané. Podľa odvolateľov súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov objektívne a neprihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vykonal tak nesprávne závery a nesprávne aj vec právne posúdil.

14. Z hľadiska námietky spočívajúcej na tvrdení absencie príčinnej súvislosti žalovaní namietajú predovšetkým nesprávne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa znaleckého posudku MUDr. Nagya doplneného jeho výpoveďou pred súdom s tým, že MUDr. F. závery posudku MUDr. G. vôbec nevyvrátil. MUDr. F. sa odvolával na MUDr. Z. psychiatricku, ktorá pri čiastočnej invalidizácii použila diagnózu

stredne ťažká depresívna porucha. MUDr. F. vyslovil len predpoklad, že zrejme diagnóza bola v prepúšťacej správe stanovená na základe vyšetrenia príslušným lekárom a na druhej strane pripustil, že zo zdravotnej dokumentácie jednoznačne nevyplýva zistená depresia. Znalec MUDr. Nagy mal pre vypracovanie posudku k dispozícii rozsiahlu zdravotnú dokumentáciu, ktorá nepopisovala dostatočne existenciu príznakov posttraumatickej poruchy. V nej uvedené príznaky nenapĺňali podstatu diagnózy posttraumatickej poruchy. Nález zo 16.8.2012 (diagnóza F 43.1) v prepúšťacej správe je doplnený tým, že poškodený bol prepustený z nemocnice v stabilizovanom stave, doliečiť si má edém pravej ruky a iné somatické vyšetrenia. Ani psychologická nález pre účely invalidizácie neobsahuje zmienku o tejto poruche. Preto ju znalec MUDr. Nagy jednoznačne vylúčil. Tento znalec doplnil, že poškodený trpí viacerými somatickými chorobami, ktorí tiež majú dopad na jeho duševný stav, diabetes mellitus často spôsobuje depresiu. V zdravotnej dokumentácii ošetrojúceho lekára poškodeného MUDr. A. sa nenachádza ani zmienka o diagnóze posttraumatickej stresovej poruchy, túto diagnózu musí stanoviť psychiater. S poukazom na § 153 zák. č. 461/2013 Z.z. posudkový lekár pri posudkovej činnosti pritom musí spolupracovať s praktickým a ošetrojúcim lekárom, čo sa zjavne pri posudzovaní podmienok pre invalidizáciu poškodeného a vzhľadom k tomu stanovenej diagnóze - posttraumatickej stresovej poruche - evidentne nestalo. Znalec MUDr. Nagy uviedol, že vo svojej praxi sa ešte nestretol, že by jedna epizóda stredne ťažkej depresie odôvodňovala invalidizáciu pacienta. K tomuto záveru v podstate dospel aj znalec MUDr. Móres pribratý v trestnom konaní, ktorý uviedol, že sa počas jeho 19-ročnej znaleckej činnosti nestretol s tým, že by podobný incident následne vyvolal rozvoj posttraumatickej poruchy. Uviedol tiež, že poškodený predstiera väčšie ťažkosti, ako sú objektívne lekárske zistenia, čo potvrdil aj ošetrojúci lekár MUDr. A., ktorý upozornil na manipulačné sklony poškodeného. Tieto názory lekárov sú neopomenuteľné a v kontexte s inými zistenými skutočnosťami je nutné na ne prihliadať. Napokon zveličovanie zdravotných problémov zo strany poškodeného vyplýva aj z iných lekárske správ, aj z opisu vyšetrenia žalovaného MUDr. A. (...nariekavý, ...ochká od bolesti, ťažko vykonáva pohyby...). To, že znalec MUDr. Nagy nevyšetril poškodeného, nemožno vyčítať na vrub znalca a hodnotiť negatívne, keďže poškodený sa odmietal vyšetrenia u MUDr. G. zúčastniť a keďže išlo o súkromný znalecký posudok, nebolo možné ani súdom takéto vyšetrenie vynútiť.

15. Odvolatelia pokračovali, že súd prvej inštancie všetky tieto skutočnosti nevzal do úvahy, resp. ich nesprávne hodnotil. Úplne prehliadol taký podstatný fakt, že poškodený napriek svojej diagnóze, nadmernému užívaniu liekov, bol schopný držať zbrane a poľovať, čo svedčí o pochybnosti o jeho sťažnom spoločenskom uplatnení. Po tom, čo znalec MUDr. Nagy upozornil príslušné orgány na túto skutočnosť, už poškodený netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, je ďalej invalidizovaný z dôvodov somatických ochorení, čo odôvodňuje názor žalovaných, že poškodený tak konal účelovo, aby mohol držať zbrane a poľovať, poškodený predstieral po kritickej udalosti väčšie zdravotné ťažkosti ako v skutočnosti mal, vrátane svojich duševných stavov, v snahe získať invalidný dôchodok. Poznamenali, že bariérové oplotenie v čase incidentu nebolo pod elektrickým prúdom, čo poškodený vedel, lebo to bolo jeho pracovisko.

16. Podľa odvolateľov neobjektívne tiež súd hodnotil znalecký posudok MUDr. Nagya v súvislosti s tým, ak poukazuje, že každý jedinec prežíva udalosti rozdielne. Znalecký posudok MUDr. Straku je vypracovaný veľmi povrchno a jeho závery nie sú presvedčivo odôvodnené, neopierajú sa o lekárske správy a zdravotné dokumentácie. Súd prvej inštancie nedôvodne a nesprávne odmietol a neuznal znalecký posudok MUDr. Nagya, nesprávne vyhodnotil znalecký posudok MUDr. Straku a v tejto súvislosti výpoveď MUDr. F.. Žalovaní trvajú na tom, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi ich protiprávnym konaním a vyplatenými dávkami.

17. K neuznaniu námietky premlčania odvolatelia uviedli, že nesúhlasia so skutkovými, ani právnymi závermi, ktoré uviedol súd v dôvodoch napadnutého rozsudku. Trvajú na svojej námietke premlčania s odkazom na znenie § 5 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že za vznik škody zodpovedajú tretie osoby svojim zavineným konaním už z hlásenia kritickej udalosti v dôsledku pracovného úrazu. Sama žalobkyňa to priznáva. Zo správy OO PZ Sládkovičovo z 24.6.2013 bolo zrejmé, že ako páchatelia prečinu sú stíhané tri osoby a vyšetrovanie nie je ukončené. Žalobkyňa mala právo uplatniť si náhradu škody v trestnom konaní a využiť všetky svoje práva poškodeného v zmysle § 46 Trestného poriadku, teda aj právo nazerania do spisov a nie pasívne očakávať informácie od orgánov činných v trestnom konaní. Uplatnenie nároku poškodeného v trestnom konaní nie je viazané na konečné rozhodnutie o vine konkrétnych osôb. Žalobkyňa mala právo nazrieť do trestného spisu, preštudovať vyšetrovací spis a neočakávať v pasivite správy od týchto orgánov. Aj keď nie je

správny záver, že až právoplatnosťou trestného rozhodnutia je rozhodnutie o vine obžalovaných s tým následkom, že týmto výrokom je súd v občianskoprávnom konaní viazaný, neplatí automaticky, že až týmto dátumom sa poškodený dozvedá o tom, že je vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Znalosť poškodeného k osobe škodcu sa viaže v okamihu, kedy získal informácie, ktoré mu umožňujú zistiť, ktoré konkrétne osoby za škodu zodpovedajú. Tomu zodpovedá inštitút spočívania behu premlčacej lehoty podľa § 112 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalovaní odkázali na závery NS ČR v rozsudku pod sp. zn. 25 Cdo 871/2002.

18. V ďalšej časti odvolania žalovaní namietali, že súd uznal vyplatené nemocenské dávky poškodenému v čase od 20.4.2011 do 12.7.2011, ako to bolo nesprávne a neprimerane poškodenému stanovené ošetrojúcim lekárom a nie tak, ako bola dĺžka práceneschopnosti stanovená právoplatným rozsudkom súdu v trestnom konaní, keď civilný súd je výrokom právoplatného trestného rozsudku viazaný (§ 194 CSP). Prvoinštančný súd sa s námietkami v tejto súvislosti nevyporiadal, dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. K odvolaniu žalovaní pripojili rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 871/2002 zo dňa 30.9.2003.

20. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalovaných sa písomne nevyjadrila.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

22. Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie od oboch žalovaných solidárne sumy 39.485,58 Eur istiny z titulu náhrady škody za vyplatené dávky sociálneho poistenia nemocenské dávky za obdobie od 30.4.2011 do 12.7.2011 vo výške 1.336,40 Eur, invalidný dôchodok za obdobie od 18.4.2012 do 5.10.2015 vo výške 13.429,58 Eur, úrazový príplatok za obdobie od 20.4.2011 do 12.7.2011 vo výške 830,30 Eur, úrazová renta za obdobie od 13.7.2011 do 31.12.2015 vo výške 12.059,30 Eur, náhrad za bolesť vo výške 3.655,- Eur, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 8.175,- Eur, ktoré vyplatila Q. C. ako poškodenému pri incidente, ktorý sa udial dňa 19.4.2011, vychádzajúc z toho, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 29T/255/2013-488 zo dňa 18.1.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 3To/74/2016-530 zo dňa 15.11.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 15.11.2016, boli žalovaní uznaní vinnými tým, že poškodenému Ing. Q. C. spoločným konaním úmyselne ublížili na zdraví, čím spáchali trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo boli odsúdení k peňažnému trestu vo výmere 200,- Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výške 3 mesiace. Prvoinštančný súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

23. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je v danom prípade viazaný ako rozsahom tak aj dôvodmi odvolania, bolo posúdiť nielen výslovne odvolaním napadnutý meritórny výrok vo veci samej, ale v zmysle § 379 písm. a) CSP aj od daného výroku závislý výrok o náhrade trov konania, hoci nebol odvolaním dotknutý, a posúdiť odvolaním nastolenú otázku premlčania predmetného nároku, príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaných pri predmetnom incidente a vznikom nároku žalobcu na uplatnenú náhradu škody, osobitne aj v rozsahu vyplatených nemocenských dávok.

24. Prioritne bolo potrebné sa zaoberať otázkou premlčania žalobcom uplatneného nároku, vychádzajúc z námietky premlčania vznesenej v priebehu konania žalovanými. Prvoinštančný súd s poukazom na ust. § 328 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení ustálil, že námietka premlčania nie je dôvodná,

keď vyslovil názor, že jednoznačnou skutočnosťou kedy bolo zrejmé aj žalobcovi, že žalovaní sa dopustili protiprávneho konania, ktoré bolo trestným činom a jeho následkom bola škoda uplatnená žalobcom, je až právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/255/2013 zo dňa 18.1.2016, ktorá nastala dňom 15.11.2016. Žalovaní naopak tvrdili, že žalobca sa o škodu a kto za ňu zodpovedá dozvedel už z hlásenia škodovej udalosti ako pracovného úrazu.

25. V zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok. Podľa ods. 5 tohto ustanovenia, právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb, a keď sa dozvedela o tom kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok. Podľa nasledujúceho ods. 6 právo na náhradu škody podľa ods. 1 uplatňuje Sociálna poisťovňa v súdnom konaní podľa osobitného predpisu.

26. Citované ustanovenie Zákona o sociálnom poistení zakotvuje špeciálny nárok Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni v dôsledku výplaty dávok následkom zavineného protiprávneho konania tretej osoby. Nejedná sa teda o regresný nárok poisťovne v zmysle § 813 Občianskeho zákonníka. V ods. 5 citovaného ustanovenia je potom osobitne upravené premlčanie tohto nároku, a to v podobe subjektívnej premlčacej lehoty troch rokov odkedy Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania, a keď sa dozvedela o tom, kto za škodu zodpovedá a v objektívnej premlčacej lehote desať rokov, ktorá plynie odo dňa vyplatenia dávok. Pre začatie plynutia subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty je významný subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek, a to kedy Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb a kedy sa dozvedela o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. V zmysle konštantnej súdnej judikatúry k ust. § 106 o premlčaní náhrady škody treba zohľadniť, že pri úvahe o tom kedy sa poškodený dozvedel o škode, treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, nielen z jeho predpokladanej vedomosti o tejto škode (R 38/1975). Vyžaduje sa skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti aj skôr (Z IV. s.649 ods. 1).

27. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že princíp právnej istoty, ktorej základným atribútom podľa čl. 2 CSP je požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, vyžaduje, aby spor bol rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, podľa legitímneho očakávania, že spor bude rozhodnutý spravodlivo.

28. V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 6/2017 zo 6.3.2017 ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Podľa uznesenia NS SR z 31.10.2017, sp. zn. 6Cdo 129/2017 rozhodnutia súdov iných štátov a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú. To ale neznamená, že odkaz na ne v právne a skutkovo obdobných veciach, nemožno použiť na podporu súdnej argumentácie.

29. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020, uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 24/2020, posúdenie skutočnej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa posudzuje vždy podľa konkrétnych skutkových okolností, pri ktorých je potrebné rozoznávať určité typové situácie (typové skutkové okolnosti), pre posúdenie ktorých možno používať skoršiu rozhodovaciu prax (dovolacieho) súdu. Ak

však nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších súdnych rozhodnutí nie je namieste.

30. Žalovaní v konaní opakovane poukazovali na rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 871/2002, ktorý pripojili aj k podanému odvolaniu. V tomto rozhodnutí NS ČR uviedol, že i keď je správny záver odvolacieho súdu, že až právoplatnosťou trestného rozsudku je rozhodnuté o vine obžalovaného s tým dôsledkom, že podľa ust. § 135 ods. 1 OSP je jeho výrokom súd v občianskoprávnom konaní viazaný, neplatí automaticky, že až týmto dátumom sa poškodený dozvie o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Dátum právoplatnosti rozhodnutia je závislý na procesných okolnostiach, ktoré nastali v priebehu konania a s vedomosťami poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Vedomosť poškodeného o osobe škodca sa viaže k okamihu, kedy získa informáciu, na ktorej základe si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Tomuto zodpovedá i inštitút spočívania behu premlčacej doby (§ 112 OZ), kedy od okamihu uplatnenia nároku na náhradu škody na súde alebo inom príslušnom orgáne, premlčacia doba nebeží a to vo vzťahu k osobe voči ktorej sa toto konanie vedie. NS ČR vytkol odvolaciemu súdu, že stotožnil počiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty s dátumom právoplatnosti rozsudku v trestnej veci a nevychádzal z preukázanej vedomosti poškodeného o osobe, ktorá za vzniknutú škodu zodpovedá, v dôsledku čoho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

31. Otázku vedomosti o škodcovi v rámci začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty riešil obdobne aj rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 82/2009, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS a súdov SR č. 2/2014 pod č. R 16/2014. V predmetnej veci najvyšší súd ustálil, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá hneď ako získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda len čo získa vedomosť o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre vymedzenie zodpovedného subjektu, teda len čo získa vedomosť o skutkových okolnostiach, ktoré sú spôsobilé urobiť takýto záver o možnej zodpovednosti určitého subjektu. Nemusí ísť priamo o zistenie, stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, mohli viesť k záveru o určení zodpovedného subjektu (nejde teda o nespochybniteľnú istotu v určení zodpovednej osoby). V právnej vete NS SR ustálil, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti. Dovolací súd nepovažoval za správny názor, že žalobca vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá nadobudol až právoplatnosťou rozsudku, ktorým bol žalovaný odsúdený pre trestný čin. Poškodený sa totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba za škodu zodpovedá. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte. Skutočná vedomosť o osobe zodpovedajúcej za škodu, ktorou žalobca disponoval, v tom čase nepochybne stačila na podanie žaloby. Nebol teda daný dôvod, aby sa plynutie (subjektívnej) premlčacej doby práva na náhradu škody začalo odvíjať až od právoplatnosti rozsudku. NS SR. V predmetnej veci NS SR teda ustálil, že v prípade prebiehajúceho trestného konania sa poškodený nedozvie o okolnostiach rozhodných pre plynutie premlčacej doby až právoplatnosťou trestného rozsudku, ale okamihom, kedy sa tieto okolnosti skutočne dozvie. Aj keď až právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní je rozhodnuté o vine obžalovaného, neplatí automaticky, že až týmto dátumom sa poškodený dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá. Dátum právoplatnosti rozhodnutia je závislý od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania a s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, keď dostal informáciu na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá.

32. Prvoinštančný súd napriek uvedenému judikatórnemu publikovanému rozhodnutiu NS SR, v odôvodnení preskúmaného rozsudku prijal rozporný záver, že jednoznačnou skutočnosťou, kedy bolo zrejme žalobcovi, že žalovaní sa dopustili protiprávneho konania, ktorý bol trestným činom a jeho následkom bola škoda spôsobená žalobcovi tým, že až právoplatnosťou rozsudku v trestnom konaní bolo nepochybne zrejmé a jasné, a to v dôsledku súdneho rozhodnutia, že sa protiprávneho konania dopustili žalovaní a že toto konanie je trestným činom, ktorého následkom bol vznik škody. Prvoinštančný súd teda v rozpore s citovanými judikatórnymi záverom najvyššieho súdu hovorí o potrebe nepochybnej a jasnej istoty o osobe škodcu viazanej na právoplatnosť rozsudku v trestnom konaní,

príčom svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, teda porušenie princípu právnej istoty (čl. 2 ods. 2 Základných princíпов CSP) dostatočným spôsobom v súlade s čl. 2 ods. 3 Základných princíпов CSP, v rozpore s § 220 ods. 3 CSP neodôvodnil. V dôsledku uvedeného nesprávneho právneho posúdenia veci sa potom prvoinštančný súd ani nezaoberal otázkou, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, teda kedy získal takú informáciu, na základe ktorej si mohol urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda kedy získal vedomosť o skutkových okolnostiach rozhodujúcich pre vymedzenie možnej zodpovednosti konkrétneho subjektu, pričom nie je podmienkou, aby išlo o nespochybniteľnú istotu.

33. Z obsahu spisu je pritom zrejmé, že žalobca priebežne komunikoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a opakovane sa žiadal informácie o stave konania, pričom na časť žiadosti mu bolo odpovedané (č.l. 207 - 225 spisu). Napriek tomu prvoinštančný súd neskúmal a nevyhodnotil, kedy bola žalobcovi doručená práve taká informácia, na základe ktorej si už mohol urobiť úsudok (nie získať nespochybniteľnú istotu), ktorá konkrétna osoba resp. osoby za danú škodu zodpovedajú. Až následne po dôslednom vyhodnotení týchto rozhodujúcich skutočností mohol súd relevantne uzavrieť, či žalobou uplatnený nárok žalobcu je alebo nie je premlčaný. Inak bol záver prvoinštančného súdu založený na nesprávnom právnom posúdení veci, nedostatočne odôvodnený a zároveň predčasný.

34. Keďže preskúmaným rozsudkom prvoinštančného súdu nebola uspokojivo vyriešená taká predbežná otázka, ktorá mala kľúčový význam pre posúdenie opodstatnenosti žaloby ako celku a zároveň súd neodôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia a skutočnosť, že vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, nebolo potom dôvodným, aby sa odvolací súd zaoberal opodstatnenosťou ďalších, v tomto štádiu konania predčasných odvolacích námietok. Bolo totiž nevyhnutné, aby prvoinštančný súd prioritne vykonal navrhnuté resp. komplexne vyhodnotil už vykonané dôkazy na zodpovedanie otázky, kedy žalobca získal informácie, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok (nie nadobudnúť nespochybniteľnú istotu) o osobe konkrétneho škodcu.

35. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude vzhľadom na zásadu hospodárnosti súdneho konania prioritne vyriešiť otázku premlčania uplatneného nároku pri zohľadnení konštantnej judikatúry, za tým účelom prípadne v súlade s procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy, zistený skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť a aplikovať naň všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia. Ak takto súd dospeje k názoru, že nárok nie je premlčaný, bude potrebné dôsledne zodpovedať otázku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaných a celou škodou v rozsahu ako bola uplatnená žalobou. Súd musí tiež náležite a preskúmateľne vysvetliť a odôvodniť prečo a z akých dôvodov sa stotožnil so závermi niektorých konkrétnych lekárov - znalcov a prečo, z akých dôvodov neakceptoval opačné závery iných lekárov - znalcov. Následne súd vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).